

Γιος και αυτός του Αιόλου, ο Σίσυφος βρέθηκε στην Κορινθία. Οι κακές γλώσσες τον ήθελαν εραστή της Μήδειας, η οποία έφτασε εκεί με τον Ιάσονα, μετά την Αργοναυτική εκστρατεία κι έγινε βασίλισσα. Όταν έφυγε, του άφησε τον θρόνο. Ο Σίσυφος έκτισε την Εφύρα, παλιά ονομασία της Κορινθίας αλλά και της ακρόπολης πάνω στον Ακροκόρινθο όπου βρισκόταν το ανάκτορό του. Βρήκε μπελά με τον Αυτόλυκο.

Ο κλέφτης βασιλιάς Αυτόλυκος είχε από τον πατέρα του, πρωτοκλέφτη των θεών Ερμή, το χάρισμα να αλλάζει μορφή στα ζώα. Έκλεβε κοπάδια ολόκληρα, τα πήγαινε στον Παρνασσό όπου κατοικούσε και τους άλλαζε χαρακτηριστικά. Αν κάποιος του παραπονιόταν, έκανε τον προσβεβλημένο και τον ανήξερο. Και, για να αποδείξει την αθωότητά του, άφηνε τα θύματά του να ψάξουν να βρουν τα ζωντανά τους ανάμεσα στα κοπάδια που έβοσκαν στην επικράτειά του. Φυσικά, με αλλαγμένα τα χαρακτηριστικά τους, τα ζώα ήταν αδύνατο να αναγνωριστούν από τον ιδιοκτήτη τους.

Κάποια στιγμή, ο Αυτόλυκος έβαλε στο μάτι τα βόδια του Σίσυφου που έβοσκαν στην περιοχή της σημερινής Περαχώρας, έξω από το Λουτράκι. Ο Σίσυφος όμως ήταν επίσης πολύ έξυπνος άνθρωπος. Έβλεπε ότι, όσα ζώα του έλειπαν, τόσα παραπάνω είχε ο Αυτόλυκος, αν και δεν μπορούσε να βρει ποια ήταν τα δικά του. Πονηρεύτηκε. Έπιασε και χάραξε το όνομά του στις χηλές (τα νύχια των δακτύλων) των βοδιών του. Όταν και πάλι είδε να του λείπουν βόδια, πήγε κατευθείαν στον Αυτόλυκο και του παραπονέθηκε. Εκείνος, κατά το σύστημά του, έδειξε ότι είχε βαριά προσβληθεί και πρότεινε στον Σίσυφο να ψάξει ανάμεσα στα δικά του ζωντανά. Ο Σίσυφος πλησίαζε ένα ένα τα βόδια, ανασήκωνε τα πόδια τους κι έβρισκε το ένα μετά το άλλο τα δικά του, έστω και με αλλοιωμένα χαρακτηριστικά.

Ο Αυτόλυκος παραδέχτηκε τον Σίσυφο ως πιο έξυπνο από αυτόν, του επέστρεψε όλα τα κλεμμένα και τον κάλεσε στον Παρνασσό να τον φιλοξενήσει. Ήταν ο καιρός που έφτασε εκεί ο Λαέρτης από την Ιθάκη, ο γιος εκείνου του Αρκείσιου που γεννήθηκε από το σμίξιμο του Κέφαλου με την αρκούδα και ζήτησε σε γάμο την κόρη του Αυτόλυκου, Αντίκλεια. Ο πατέρας της μικρή δέχτηκε αλλά, πριν από τον γάμο, έβαλε την Αντίκλεια να κοιμηθεί με τον Σίσυφο. Έτσι, όταν γεννήθηκε ο Οδυσσέας, διέθετε την πονηριά και την εξυπνάδα και του παππού του, Αυτόλυκου, και του Σίσυφου, του οποίου γιος ήταν στην πραγματικότητα.

Σε μian άλλη περίπτωση, ο Σίσυφος καθόταν και χάζευε την θέα του κάμπου από το ανάκτορό του στον Ακροκόρινθο. Την ίδια ώρα, η Αίγινα, η πιο όμορφη από τις είκοσι κόρες

του Ασωπού ποταμού, περπατούσε στα χωράφια. Ήταν η φορά που την είδε ο Δίας και την άρπαξε. Ο Σίσυφος είδε την αρπαγή. Όταν αργότερα ο Ασωπός έφτασε στα μέρη του αναζητώντας την εξαφανισμένη κόρη του, ο Σίσυφος του είπε ότι ήξερε τι έγινε αλλά, για να το πει, ήθελε από τον Ασωπό να του δώσει μια πηγή εκεί κοντά, να μην είναι αναγκασμένος να κουβαλά νερό από τον κάμπο. Ο Ασωπός έκανε να αναβλύσει η πηγή της Πειρήνης κι ο Σίσυφος του αποκάλυψε, ποιος είχε κλέψει την Αίγινα.

Ο Σίσυφος απέκτησε την πηγή του αλλά έκανε τον Δία να θυμώσει μαζί του. Ο αρχηγός των θεών ζήτησε από τον βασιλιά του Κάτω Κόσμου και αδελφό του, Άδη, να στείλει τον Χάρο να πάρει τον μαρτυριάρη βασιλιά. Όταν όμως ο Σίσυφος είδε μπροστά του τον Χάρο, του έπαιξε παιχνίδι τέτοιο που, πριν καλά καλά αυτός καταλάβει τι γινόταν, βρέθηκε δεμένος με αλυσίδες κι ανήμπορος για ο,τιδήποτε. Με την αιχμαλωσία του Χάρου όμως, κανένας πάνω στη Γη δεν πέθαινε, ενώ άνθρωποι και ζωντανά συνέχισαν να γεννιούνται. Η Γη βούλιαζε από το βάρος τους. Για να τελειώνει, ο Δίας έστειλε τον Άρη που ελευθέρωσε τον Χάρο ο οποίος έσπευσε και πήρε τον Σίσυφο. Πριν να πεθάνει αυτός, εξόρκισε τη γυναίκα του να μην κάνει καμιά από τις νεκρικές τελετές και θυσίες.

Η γυναίκα του πειθάρχησε στην τελευταία επιθυμία του άντρα της. Όταν πέρασε λίγος καιρός από τον θάνατό του, ο Σίσυφος ζήτησε ακρόαση από την Περσεφόνη, την βασίλισσα του Κάτω Κόσμου. Της παραπονέθηκε ότι η γυναίκα του δεν τον τίμησε ως νεκρό και της ζήτησε την άδεια να ανέβει στον Πάνω Κόσμο για να την τιμωρήσει. Η Περσεφόνη βρήκε λογικό το αίτημα και του επέτρεψε να γυρίσει στον κόσμο των ζωντανών, απ' όπου όμως δεν έλεγε να φύγει καθώς ο Χάρος πολύ το σκεφτόταν να ξαναμπλέξει μαζί του. Επειδή όμως ο Σίσυφος δεν ήταν αθάνατος, κάποια στιγμή, σε βαθιά γεράματα, πέθανε.

Στον Άδη του είχαν ετοιμάσει ειδικό ρόλο. Έπρεπε να ανεβάσει έναν τεράστιο βράχο, κυλώντας τον, στην κορφή ενός λόφου και να τον σπρώξει να κατρακυλήσει από την άλλη πλευρά. Κάθε φορά όμως που ο Σίσυφος πλησίαζε στην κορφή, ο βράχος ξέφευγε και κυλούσε πάλι πίσω. Έτσι, ο Σίσυφος καταδικάστηκε να περάσει όλο τον καιρό στον Κάτω Κόσμο σπρώχνοντας τον βράχο που ποτέ δεν έλεγε να φτάσει στην κορφή.

Γιος του Σίσυφου ήταν ο Γλαύκος που τάζε τις φοράδες του με ανθρώπινες σάρκες ώσπου κατασπαράχτηκε από αυτές. Κι αυτού γιος ήταν ο Βελλεροφόντης, στην πραγματικότητα γιος του Ποσειδώνα.

(τελευταία επεξεργασία, 14 Απριλίου 2021)